

I

Barcelona, 14 d'octubre

A vegades em lligaria a Vós per l'esquena i no per la meva esquena tocant-vos la panxa ni pel meu os de la cua buscant-vos el sexe ni pel meu cap tapant-vos la boca, no, sinó a Vós per l'esquena. Esquena amb esquena per esquivar els ulls de l'Escàndol que és voler-me lligar —abdicada i salvatge i gelosa si cal del Refugi que us té— només a Vós. Esquena amb esquena per no veure tot allò que veieu, que també és tot allò que els altres veuen en Vós i la manera com Vós ho feu vostre. Esquena amb esquena perquè voler-vos per a mi no és només un

Escàndol antic que ressona cruel o que ressona cretí: també és un Escàndol invers que el Mercat s'ha fet seu —Vós sabeu com ningú que, quan els Marges es venen, a l'Estrip i a l'Esquerda se'ls fa Institució, el Poder aplau-deix fins a l'angúnia i el Castell es fa fort quan a la porta et conviden a treure un peu del Camí. Esquena amb esquena per fer veure que el Desig i el Desastre no hi són si no es veuen. Així de senzill, d'aviciat, de transparent i de trist. Esquena amb esquena per girar-li la cara anava a dir a la Paraula, però no, que Vós i jo no hem de parlar de Llenguatge, només d'His-tòries, de Matèria segura i de la Pena que es toca. Esquena amb esquena per girar-li la cara a una boca que em lliga tan fort com la corda. Perquè és així, amb una corda, que em lligaria a Vós per l'esquena. Per no poder caminar ni escapar-me de Vós sense caure per terra. Per sentir com el terra se'ns torna petit sota els peus: només un Cercle imprecís, un espai mig de Tomba, un Redol tan estret que allò que hi

creixi dedins s'haurà d'enfilat entre els meus ossos i els vostres. Una mica ofegat, així haurà de créixer. Una mica morint fins que passi de llarg les esquenes i respiri tranquil per damunt de dos caps que fan Monstre. Potser hi creixerà una Figuera i algú vindrà a dir-me que, si és estret el Subsòl que ens sosté, remuga que és tòxic. Potser Vós acabareu invocant —abdicat i salvatge i gelós de qui n'és— que hi neixi un Cactus. Potser en tindrem prou amb un Salze, però potser sota els peus només hi haurà un Brot qualsevol que no portarà cap Lament, però haurà afectat, això sí, l'Harmonia forçada dels cossos. Esquelets que o bé s'estan quiets o bé es desplomen. Esquena amb esquena i la defensa impossible. Imagineu-vos si s'acosta el que sigui i nosaltres així: ni d'una Puça no ens salvaríem. I preparem-nos si ens agafa la Tos, el Riure sonat o una Gana, per exemple, brutal. Gairebé tot enderroca dos cossos que han suprimit la Distància per no poder-se acostar. A vegades renunciaria a Vós

l·ligant-nos d'esquena i a vegades només voldria fer un Niu damunt vostre —o fer-hi el que sigui.

Vostra.